

TA BIẾT TÌM ĐÂU MỘT TÂM LÒNG?

(Tự Truyện 43)

San Jose, thứ Ba 26/3/1996

Có mấy cái hóa đơn gửi về đã quá hạn mà tôi chẳng biết làm thế nào với chúng. Cuối cùng, nên tự ái, tôi gọi qua ông anh và bà chị, xin gặp TNH để cho hay, xem cách nào giải quyết. Cả hai nơi đều không có mặt TNH kể từ hôm Chủ nhật. Tôi lại gọi đến nhà người bạn ở New York, cũng không thấy. Tôi bầm bụng gọi qua người đàn bà kia ở Virginia. Nhân viên ở tiệm hoa bảo rằng bà đang đi *vacation* ở Miami. Vậy là theo địa chỉ trên tờ Sóng Vắn, tôi gọi đến tòa soạn Sóng Vắn ở Miami.

Một người đàn ông bắt máy, tôi nói ngay:

"Xin cho tôi gặp ông TNH."

Ông kia trả lời:

"TNH vừa mới ra khỏi đây. Chốc chiều ông ta sẽ quay lại."

Tôi hỏi:

"Có phải ông ta đi với bà.... không?" (*)

[(*) Tên của người đàn bà kia KHÔNG BAO GIỜ được phép nằm trong sách TTBG.]

"Đúng thế."

"Vậy nếu TNH có về đó thì xin nhờ ông nhắn lại giùm hãy gọi gấp về nhà cho tôi ở San Jose."

Ông kia kêu lên:

"Đây có phải là bà TTBG?"

"Vâng! Và ông có phải là ông Nguyễn Sao Mai, chủ bút tờ Sóng Vắn?"

Giọng ông ta vui vẻ:

"Vâng! Hân hạnh được biết bà. Tôi có đọc nhiều của bà."

Tôi nói:

"Tôi có nhận quyển báo ông gửi tặng, xin cảm ơn ông. Bởi có chuyện quan trọng cần giải quyết với chồng tôi nhưng kiếm anh ấy không ra, nên đành gọi cầu may đến ông làm phiền, không ngờ đúng."

Đột nhiên, ông ta như ngần ngại:

"Xin bà thông cảm, số điện thoại này liên hệ trực tiếp đến nhà con gái tôi..."

Tôi hỏi ngay:

"Ông nghĩ TTBG là ai?"

Giọng ông ta hoảng hốt:

"Không! Không! Tôi chỉ muốn nói rằng bà có con thì cũng hiểu giùm tôi. Chuyện giữa ông TNH và em gái tôi, tôi có nghe phong phanh, nhưng tôi không có quyền gì trên cô em tôi cả."

Tôi đáp:

“Tôi đồng ý. Tôi cũng không có quyền gì trên chồng tôi nếu như ông ấy muốn bỏ vợ con mà đi theo người đàn bà khác. Ban này, ông nói đã từng đọc tôi thì ông cũng biết tôi là con người rất tôn trọng sự thật. Cái sự thật ở đây là chồng tôi và người đàn bà kia đang toa rập với nhau trong một việc làm rất trái với đạo đức và tư cách của những người cầm viết chân chính. Vậy nhân danh cái tình văn nghệ, xin ông vui lòng nhấn lại giùm chồng tôi và cả em gái ông rằng: **Nếu đã biết cầm cây viết và tự xưng mình là chủ bút chủ nhiệm** một tờ báo như hiện tại bà ta đang là chủ bút tờ Sóng Văn và ông TNH từng là chủ bút tờ Văn Uyên, **thì đừng nên làm những chuyện như họ đang làm, tội nghiệp và mang tiếng cho giới cầm viết lắm.**”

Ông Nguyễn Sao Mai chối bai bai:

"Điều ấy thì tôi không dám nhận. Nhưng tôi xin hứa bất cứ lúc nào ông TNH ghé lại đây, tôi sẽ nói ông ta gọi về cho bà."

Tôi cảm ơn và cúp máy.

Bốn tiếng đồng hồ sau, quả nhiên, TNH gọi về thật:

"Nghe ông Nguyễn Sao Mai, chủ bút tờ Sóng Văn nói rằng em gọi tìm bố sáng nay?"

"Đúng! Đầu tiên gọi là để báo cho bố biết mấy cái *master cards* bố đem theo bên mình hết, nhưng các cái *bills* người ta gửi về đây, em không biết phải thanh toán ra sao? Tuy nhiên điều ấy không cần thiết cho bằng gọi để nói cho bố biết rằng: **Từ nay bố nên bẻ cây viết là vừa!** Nhất là đừng bao giờ nên nhìn vào tấm ảnh thờ của ông Nội Âu Cơ nữa. Một lần bố chỉ vào ảnh Cha, thề rằng: **Bố sẽ chết rất thảm thiết nếu như bố lại lừa dối em vì người đàn bà nào đó. Vậy từ nay, chính là bố đang phải chết thảm dưới tay bà kia.** Danh dự và cả cuộc đời bố đang bị vùi chôn xuống hố. Cái tài hoa của bố, xưa nay em vẫn trân trọng, bây giờ rõ ràng là chịu chung phận số bạc mệnh theo sự mù quáng của bố. Những gì bố dối trá em và Âu Cơ cho đến phút cuối, lương tâm bố tự biết. Bố nhân danh cây viết mà đánh đoạn bỏ đứa con còn rất nhỏ mà đi. Hóa ra chỉ vì sự lạnh lợi của một người đàn bà ngọt ngào miệng lưỡi, từng bị bố gọi là ‘lang chạ’ ngay hôm cuối cùng ngồi uống *café* tại nhà với em, trước giờ ra đi."

Đầu giây bên kia, TNH im lặng.

Tôi nói:

"Hôm cuối cùng, em có nói với bố câu này, 'Em có cảm tưởng rất mạnh là bố đang âm mưu một cái gì sau lưng em'. Té ra bây giờ mới rõ. Cái âm mưu ấy, từ lâu bố đã cùng người đàn bà kia tính toán rất kỹ. Có thể bà ta chỉ dùng bố trong một thời gian vì biết tài làm báo của bố, muốn mượn tay bố để *build up* cho tờ Sóng Văn của anh em bà ấy. Còn bố thì lại vì một người đàn bà mà **dùng thủ đoạn với em một cách tàn nhẫn.** Xin bố hãy nhớ lại, khi em bảo không muốn bố đem đi tất cả các cuốn sách quý trong nhà qua làm gia sản cho bà đó, thì bố đã cười gằn, điệu rất khinh bỉ: 'Cờ như em, chữ nghĩa đầy mình mà còn không đọc nổi những quyển ấy, xá chi người đàn bà kia chỉ có dăm ba ý tưởng quèn trong đầu mà hòng bố làm cho điều đó?'"

Tôi cười khẩy trong điện thoại:

"Thủ đoạn của bố chính là ở đó. Bố sẵn sàng làm tất cả để mua lòng tin của em, đạt mục đích của bố, cho dù đó là những lời tỏ bày sự hạ giá khinh miệt tư cách và tầm hiểu biết của một người đàn bà bố đang quy lụy. Em tiếc cho mình bị lừa thì ít, mà tiếc cho con gái em đã lỡ mang giòng máu thù đoạn của bố trong người thì nhiều. Nhưng bố có biết, qua hai cuộc trò chuyện điện thoại với bà kia, em từng nghe bà ta nhiều lần thốt lên bằng cái giọng rất kênh kiệu những điều tồi tệ về bố, ví dụ như: '*Cờ ông Hoàng không phải để cho tôi tìm kiếm...*' Hay là: '*Biết ra chị yêu ông ấy mà ông ấy vẫn từ bỏ chị thì tôi rất khinh ông ấy*'... này kia. Em thật tội nghiệp cho bố làm sao! **Tội cho bố thì ít mà tội cho Âu Cơ thì nhiều!** Bây giờ em mới thấm cảm ghê gớm câu nói của Vĩnh Kham, chồng cũ bà ta: '*Mã tâm mã, ngu ru tâm ngu ru! Loài sâu bọ hẳn phải tìm về với loài sâu bọ!*'"

Im lặng một giây, tôi bày tỏ tiếp:

"Xưa nay, viết Một Truyện Dài Không Có Tên, em chủ trương KHÔNG viết về đời tư tình ái, ngoài chuyện văn chương và tư cách của giới văn nghệ sĩ. Trong câu chuyện này với bố cũng thế. Chuyện tình cảm riêng bố, em không có quyền xen vào như một lần người đàn bà kia đã kênh kiệu bảo em! Nhưng ở đây, bố liên hệ trực tiếp với em trên đủ mọi mặt, từ tinh thần đến vật chất, từ gia đình đến xã hội, pháp lý, nhất là trên Âu Cơ. Khi em chỉ trích tư cách và đạo đức của bố thì cũng chính là em đang phải chịu một phần đau đớn. Nhưng em không thể mở cái ung nhọt của chính mình trong khi từng mổ rất nhiều ung nhọt của kẻ khác."

Tôi nói thêm:

"Dẫu vậy, em vẫn tiếp tục viết Một Truyện Dài Không Có Tên. **Em không cho phép những con người như bố hay bà kia được quyền đứng chung một hàng với em trong cái xã hội văn chương. Văn chương vốn vô cùng quý giá, không thể bị bán rẻ bởi những kẻ cầm cây viết mà đạo đức hoàn toàn không có.** Chủ trương này, trước kia bố đồng ý với em nhất nhất trên tờ Văn Uyển. Bây giờ bố trở nên là công cụ cho người khác sử dụng thì hẳn nhiên bố phải đổi thay cho hợp với hoàn cảnh mới mà thôi."

(Lạ một điều, từ đầu chí cuối TNH chỉ lặng im nghe tôi nói.)

Tôi kết thúc câu chuyện:

"Em không nguyên rủa bố, nhưng kể từ nay bố nên chuẩn bị đối đầu với tòa án lương tâm của bố. **Bất cứ lúc nào bố cầm lên cây viết, lúc đó hình ảnh Cha và Âu Cơ sẽ là những vị quan tòa phán xét bố vô cùng nghiêm khắc.** Trong tình trạng như thế, nếu không bẻ bút, bố cũng sẽ không viết được gì!"

TNH áp úng những lời mơ hồ rất nhỏ trong điện thoại. Tôi đoán TNH đang ở tòa soạn Sóng Văn, nên cúp máy.

*

**

Kể từ đây tất hết nút reo của các chiếc điện thoại trong nhà, tôi **không muốn nghe hay biết gì về TNH nữa.** Cũng không muốn liên lạc với bất cứ người bạn nào để họ được dịp dò tìm hay thương hại cho con người tôi.

Một trang đời đã được lật qua. Chỉ tiếc rằng, trang đời này khi kết thúc, lại để trong tôi một nỗi ê chề kỷ lạ. Cuốn NNBNN II, viết riêng cho con gái, không ngờ rơi vào sự chấm dứt bằng những chuyện đau lòng như thế. Niềm thống khổ --đặc biệt trong đoạn kết của hai cuốn Nhật Nguyệt —cùng ngang hàng dữ dội, nhưng cũng là THẬT KHÁC. Hai mươi năm xưa, tôi đi ra khỏi đời anh Ngọc với một tâm hồn đau đớn nhưng *không là tuyệt vọng theo một thứ tình cảm con người dùng đối với nhau trong đời sống.*

Bây giờ, đi ra khỏi đời TNH?... Sao trọn tâm lòng chỉ là chất ngất nỗi nghi ngờ rằng "*Trên đời, không bao giờ có thật một trái tim dành cho tôi!*". (*)

[(*) Điều này HOÀN TOÀN ĐÚNG, nhất là trong cái nhìn và ý nghĩ về Âu Cơ hơn một năm qua. (Note: Feb. 26/2016).]

Nhưng tôi tin, cú quất tàn bạo này của Định Mệnh rồi sẽ **phải qua**, tâm hồn tôi sẽ lành lặn như cũ. Từ nay, tôi tìm lại cuộc sống tự do của mình. Từ nay xin VĨNH BIỆT tình yêu và cuộc đời đôi lứa. Sự cô đơn cũng có cái đặc thù riêng, đâu việc gì phải sợ?

Có lẽ đây là cú đối đầu định mệnh cuối cùng thật như anh Phạm Thái đã nói. (*) Bởi vì TÔI ĐÃ CHỌN. Con đường Nghệ Thuật mới phải là con đường tôi cần đi trên hết. Một khi đã chấp nhận Nó, NGƯỜI NGHỆ SĨ PHẢI HY SINH TẤT CẢ.**)

[(*) Anh Phạm Thái ĐÃ SAI! (Note: Feb. 26/2016).
(**) Rõ ràng là BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN!]

Tôi đang làm hành động ấy. Ba mươi năm xưa tôi từng thờ hít niềm vui trong Âm Nhạc. Tám năm qua, cũng chính Văn Chương là nỗi niềm phơi trải nhiều nhất cho cái tâm hồn u uất của tôi. Giờ đây, trước một khúc quanh quan trọng hàng đầu trong định mệnh, tôi lại vẫn may mắn còn Văn Chương làm bạn. Có điều, kể từ khi viết *Một Truyện Dài Không Có Tên*, tôi đã bị tất cả bạn bè xa lánh. Nhưng, một điều khác tôi cũng biết rõ, "Từ sau tác phẩm này về người chồng 8 năm, cái giá cô đơn tôi phải trả lại càng đắt hơn".

Biết vậy nhưng không thể nào làm khác. Đó là một cái giá xứng đáng! Và đó cũng là điều mệnh bạc, Thượng Đế đã đặt lên vai tôi trước khi Ngài ban cho tôi những nét tài hoa. (*)

[(*) Đùng là BI KỊCH CỦA MỘT NHÀ VĂN!
(Note: Feb. 26/2016).]

[]

[Note ngày Thứ Ba Oct. 4/2016 (gần tới ngày sinh nhật Âu Cơ, khi edited lại bản văn này để đưa lên website:

<http://www.tranthibonggiay.net/BiKichMotNhaVan/bikich.html>):

*"Nhưng tôi tin, cú quất tàn bạo này của Định Mệnh rồi sẽ **phải qua**, tâm hồn tôi sẽ lành lặn như cũ."*

Cú quay lưng hoàn toàn này của Âu Cơ với Mẹ, **sẽ không bao giờ qua**, bởi CHẴNG CÒN Bà hay Âu Cơ làm điểm tựa hỗ trợ sau lưng để đứng lên. Hay chỉ có thể "qua" được cho Mẹ bằng cái chết gần kề?)

[]